

[Elsø-Merete Ross.]

hjem. Jeg tør ikke sige bestemt, om den har været drøftet, men i hvert tilfælde ved jeg, at man vil anvende de frivillige og deres erfaringer i arbejdet; på hvilken måde det nærmere er tænkt, tør jeg ikke sige ganske bestemt.

Jeg finder det helt rigtigt, at uddannelses-tiden bliver længere. Nu agter man at udvide den til 8 uger, og det er vel et spørgsmål, om den ikke snarere burde sættes op til 12 uger. Hvordan kan man give en grundig undervisning f. eks. i sprog på 8 uger, ja, selv på 12 uger? Som gammel sprog lærer ville jeg gerne lære det trick, og jeg kan være enig med hr. Lembourn i, at det i mange tilfælde måtte være mere praktisk, at de unge lærte sproget på det pågældende sted.

I mit parti er vi indforstået med, at finansieringen foregår for statsmidler.

Sidst vi drøftede u-landsfrivillige, rejste jeg spørgsmålet om eventuelt at fritage u-landsfrivillige for militærtjeneste. Da gennemsnitsalderen for de frivillige er opgivet til at være ca. 25 år, må man gå ud fra, at størstedelen har gennemgået militærtjenesten, inden de udsendes, og så falder spørgsmålet jo væk. Men man kunne tænke sig, at der fandtes unge, som på grund af uddannelse eller andre forhold ikke havde aftjent deres værnepligt, og som nu gerne ville 2 år til et u-landsarbejde, hvortil Mellemfolkeligt Samvirke fandt dem velkvalificerede; de ville vel alligevel betænke sig på at give disse 2 år til u-landsarbejdet med muligheden for, at de, hvis de blev taget som befalingsmænd, også skulle have 2 års militærtjeneste. Jeg mener ikke, det vil komme til at dreje sig om ret mange — især da en del af de udsendte jo er kvinder, der fragår i antallet. Det vil sikkert ikke være ret mange, der bliver sat i den situation at skulle vælge mellem u-landsarbejde med militærtjeneste eller uden militærtjeneste. Men hvis de skal have begge dele på et sent tidspunkt, vil de komme meget sent i gang med deres egentlige livsgerning, og jeg vil derfor bede om, at man i udvalget i hvert tilfælde overvejer tanken.

I slutningen af sin fremsættelsestale oplyser ministeren, at u-landsstyrelsens beretning rummer andre ønsker end uddannelsen af antallet af frivillige; de ønsker

en kraftig stigning over en bred front. Derfor vil regeringen, hvis folketingets partier skulle være positivt indstillet over for tanken, gå ind for en yderligere bevilling til bistandsarbejde på 15 mill. kr. for finansåret 1966-67.

På mit partis vegne kan jeg give tilsagn om, at vi vil gå positivt ind for en udvidelse på ca. 15 mill. kr. af bevillingen. Vi ville dog nok sætte pris på at vide, hvilke konkrete forslag ministeren har tænkt sig at fremlægge til forøgelse af bistandsaktiviteten, især da de 15 mill. kr. ikke dækker de projekter, som styrelsen for teknisk bistand har forelagt. 15 mill. kr. mere nærmer os vel ikke engang et kattedejd til det mål, vi selv gennem FN-resolutionen i 1960 har været med til at vedtage om at nå op på 1 pct. af bruttonationalproduktet i 1970. Jeg mener bestemt ikke, at vi ved at vedtage yderligere 15 mill. kr. for næste finansår har klaret frisag, og vort tilsagn må i hvert fald ikke opfattes på den måde.

Styrelsen påviser i sin beretning, at Danmark ligger væsentligt lavere i sin samlede bistandsydelse end de øvrige industrialiserede medlemslande med undtagelse af to. I finansåret 1965-66 udgjorde vort samlede bidrag 0,17 pct. af bruttonationalproduktet. Med en årlig stigningstakt på 40 pct. vil den statslige bistandsindsats i 1970 nå op på 1 pct. af bruttonationalproduktet i 1964. Skal vi nå op på 1 pct. af det forventede bruttonationalprodukt i 1970, må stigningstakten være 50 pct. årlig.

Ministeren sagde i sit svar til hr. Helveg Petersen i november, at u-landshjælpen må ses i sammenhæng med hele den almindelige udvikling herhjemme og vore egne ønsker med hensyn til investering og udgifts-udvidelser. Her må jeg dog give hr. Helveg Petersen ret i, at det er fuldt berettiget at foretage en undtagelse, når man derved bliver i stand til at opfylde en moralsk forpligtelse, som man har indgået ved at stemme for en FN-resolution, og derved opfylde de forventninger, FN nærer til os med hensyn til vor fortsatte udvidelse af støtten til udviklingslandene. Ministeren spørger, hvordan vi vil skaffe dækning for disse udgifter. Jeg mener, det må ske over skatterne.

Det er imidlertid kun den ene side af sagen at få konstateret, om der i det høje